

та ни за солдати. Азъ, сънлива, твърдѣ му не разбрахъ, нѣ стори ми са като да са е сумясалъ и му е домилѣло за дѣцата, па му казахъ: какъ да са не моля? Моля са отъ сърце и душа за дано Господъ ни ги хариже и да не отиджтъ. . . . — Не, прекъса ми той думата, не трѣба да са молимъ за да ги хариже намъ, а на царя, на добъръ имъ частъ, нека иджтъ; ний трѣба да са молимъ, за да си остуй добрѣ онзи, комуто са паднѣ да служи. Ти, Мавро, трѣба да знаешъ и това, че войникътъ винаги е близо до смъртъта отъ колкото сѣки други човѣкъ; ако не днесъ, то утрѣ, той трѣба да онѣлчи гърдитѣ си сръщо неприятелскитѣ куршуми, сѣка минута той ще бжде приготвенъ за вѣчността, а за това трѣба да е честенъ, непороченъ, като агне. Послѣ трѣба да са молимъ Богу, който отъ нашитѣ синове е честитъ да бжде войникъ, той да служи честно и храбро, още ако стане нужда и да пролей своята крѣвъ за православната вѣра, за батушка-царя и за отечеството. Войникътъ е като мжченикъ, и Богъ ще го награди съ неувѣхванъ вѣнецъ. Когато мжжъ ми говореше тия думи, тжй много и надалечъ са размислихъ азъ, щото ми са стори да виждамъ мой Алексий или Кодрата облѣни въ крѣвъ.

— Тѣхната праведна душа ще бжде приета отъ Бога, и тѣхната невинна крѣвъ ще омие що-годѣ отъ нашитѣ грѣхове, продължаваше да казва Семо. Ти, Мавро, не плачи, ми думаше той, и не гиѣви Бога.

— А нѣкъ ти, Мавро Петрова, моли са, каза майка ми, моли са Богу да закриля твоитѣ дѣца, да са емили за снахитѣ и внукитѣ ти.

— Моля са, и за това са моля, ѣ отговори Мавра.

— А нѣкъ снахитѣ ми, каза тя, като дълго помѣлча, и тѣ се на свѣкра си са сърдятъ. Преди нѣколко дни, като минавахъ по край плета на съѣда Игнатия, видѣхъ по-малката наша снаха да са разговаря съ Текла — Игнатовата снаха; тѣ безъ да ма видятъ азъ са позапрыхъ да ги послушамъ. Грѣшно